

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Свиленград, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200384 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000180 от 30.05.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на ИВ. ХР. Р. с ЕГН ***** от град ***** , със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Александър Стамболийски” № 9, област Хасково, чрез адвокат Гергана Караджонова, за нарушение на чл. 104б, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 3 000 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 12 месеца.

Жалбоподателят ИВ. ХР. Р. и процесуалният му представител – адвокат Гергана Караджонова молят за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и необоснован. Оспорват НП и верността на обстоятелствата, отразени в него. Претендират се от процесуалния представител разноси на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от Закона за

адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят ИВ. ХР. Р. , не се явява. За него се явява адвокат Гергана Караджонова, която пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй като датата на нарушението, посочена в Акта и в НП била различна и тъй като не бил извършил процесното нарушение. Адвокат Караджонова претендира и присъждане на адвокатско възнаграждение в нейна полза. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не са допуснати доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково , редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 08.04.2022 година около 19.00 часа в град Любимец, област Хасково, по улица „Васил Левски” се осъществява нерегламентирано състезание с моторни превозни средства (МПС) – лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф” с държавен регистрационен номер ***** – собственост на Ц.Д.Р. и управляван от жалбоподателя ИВ. ХР. Р. и лек автомобил марка „Сеат”, модел „Ибиза” с държавен регистрационен номер ***** – собственост на Т.Г.П. и управляван от М.Т.В.. Очевидец на случващото се е свидетелят Н. Р. К., които уведомява органите на МВР на ЕЕН 112 и написва съобщение на електронната поща ОДМВР - Хасково.

Образувана е преписка № 351р-8565/12.04.2022 година, приложена в кориците на делото.

Видно от Декларация по чл. 188 от ЗДвП Р. като ползвател декларира, че

към 08.04.2022 година около 19.00 часа е управлявал процесния лек автомобил.

На дата 10.05.2022 година, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Д. П. – Командир на отделение в Участък - Любимец при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя Р. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 232176. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с участие в нерегламентирано състезание по път, отворен за обществено ползване като водач на МПС, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 104б, т. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. Нарушителят, както и свидетелят по Акта, са запознати със съдържанието на АУАН и се подписват. Р. сочи, че има възражения против констатациите на Акта, което и е вписано в съответната графа. Връчен му е лично, като с подписа си Р. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 10.05.2022 година.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000180 от 30.05.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, но посочва за дата на нарушението 10.05.2022 година, както възприема и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 104б, т. 1 от ЗДвП и налага на жалбоподателя Р. административни наказания „Глоба” в размер на 3 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 21.06.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител/водач). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, Заповед № 1253з-5/06.01.2022 година на ВПД Директора на ОДМВР – Хасково и служебно известния Протокол за резултатите от проведен изпит за проверка на знания по ЗДвП и Кодекса за застраховането от 06.01.2022 година, вземайки предвид факта, че Д. Д. П. заема длъжността „Командир на отделение в Участък – Любимец при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” и от Писмо рег.№ 351000-3781 от 29.06.2022 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Р. има наложени две санкции с влезли в сила НП и Фиш за нарушения на ЗДвП и не са му налагани принудителни административни мерки.

По делото е изгледан и диск, съдържащ видеозаписи на нарушението от камерите на общинското видеонаблюдение, предадени с Протокол за доброволно предаване.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата й на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят и процесуален представител с Пълномощно,

приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и предместно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице оправомощаване в полза на Командирите на отделения в ОДМВР. Видно от Заповед № 1253з-5/06.01.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя Д. Д. П., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория (съгласно Протокол от 06.01.2022 година). В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 10.05.2022 година актосъставителят Д. Д. П. е заемал длъжността „Командир на отделение в Участък – Любимец при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В тази насока е и изявлението на свидетеля П., направено в открито съдебно заседание, проведено на 12.07.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят Д.П. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ - Свиленград.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от информацията, съдържаща се в Писмо с рег.№ 351000-3781 от 29.06.2022 година на РУ - Свиленград, поради което производството не подлежи на прекратяване в тази част поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите

са категорични, че именно Р. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си. Тъй като в случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични с част от тези, наведени от адвокат Караджонова в пледоарията ѝ пред настоящия Въззивен състав:

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателно производство се образува със съставяне на АУАН, а съгласно чл. 52, ал. 1 от същия закон наказващият орган е длъжен да се произнесе по преписката в едномесечен срок. Последното означава, че наказващият орган е сезиран и дължи произнасяне относно наличието или липсата на извършено от посоченото в АУАН лице на съответното административно нарушение. Със съставянето на АУАН на соченото като нарушител лице се „повдига обвинение” за конкретно извършено нарушение с индивидуализиращите го белези – деяние, **дата** и място на извършване. От този момент за лицето възниква възможност да се защитава срещу вмененото му нарушение и именно в тази връзка ЗАНН поставя като абсолютно условие за законосъобразното издаване на НП, АУАН да е бил редовно връчен на нарушителя. В този смисъл е недопустимо макар и при същата фактическа обстановка с НП лицето да бъде наказано за административно нарушение със същата правна квалификация, но с **дата** или място на извършване на нарушението, различна от посочената в АУАН. Датата на деянието не може да бъде извеждана от контекста на посочените актове чрез тълкуване волята на АНО.

Казано по друг начин – от обективна страна административното нарушение се характеризира с дата, респ. период на осъществяването си, която следва да бъде посочена в АУАН и НП, които са

писмено обективирани волеизявления, така както изискват чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като следва датата в АУАН и НП да е идентична . Посочването на този факт относно обективната страна на административното нарушение е от значение както за защитата на административнонаказания субект, който има право да научи всички установени елементи на вмененото му нарушение, за да организира защитата си, но има значение и за съдебната проверка с оглед законосъобразността на акта, с който е наложено наказанието и наличието на доказване на всеки един от елементите (обективна и субективна страна) на твърдяното нарушение.

Както вече бе посочено АУАН има обвинителна функция и именно отразените в него констатации очертават рамките, в които се развива административнонаказателното производство, респ. се осъществява преценката на наказващия орган относно това дали е нарушение, извършено ли е от посоченото като нарушител лице и осъществено ли е виновно. АУАН има обвинителна функция и с него се лимитират пределите на административнонаказателното обвинение както от фактическа, така и от правна страна. В случая с НП е направено различно описание на деянието от фактическа страна като е посочена друга дата на извършването му и по този начин се изменя повдигнатото с АУАН административно обвинение. В тази връзка следва да се посочи, че е необходимо да е налице пълна идентичност между Акта, поставящ началото на административнонаказателната процедура и финализиращият я такъв чрез НП, което е гаранция за осъществяване правото на защита на наказаното лице. В конкретния случай в АУАН е посочена дата на извършване на нарушението 08.04.2022 година, а в НП е застъпено, че то е извършено на 10.05.2022 година, т.е. наказващият орган на практика е предявил на жалбоподателя И.Р. ново обвинение и го е санкционирал за деяние, различно от описаното в съставения АУАН. Последното обосновава извода, че става въпрос за допуснато от наказващия орган съществено процесуално нарушение при издаване на НП, тъй като по този начин е ограничена възможността на сочения за нарушител да разбере за какво точно нарушение е наказан, за да организира адекватно защитата си. Безспорно е налице разминаване между датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН и тази, посочена в НП, което съществено опорочава административнонаказателната процедура, тъй като на практика И.Р. е

санкциониран за нарушение, извършено на 10.05.2022 година, каквото формално няма установено с АУАН.

Както вече бе посочено административнонаказателната процедура по ЗАНН е строго формална и повечето от правилата, въведени от законодателя в нормите на ЗАНН са императивни, особено тези на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Тяхното нарушение винаги следва да се характеризира като съществено и водещо до незаконосъобразност на издадените Актове. Различието в посочване на задължителния реквизит - дата на извършване на нарушението в АУАН и в атакуваното НП, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, допуснато в административната фаза на производството.

Горното нарушение на административнопроизводствените правила не може да се приеме за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института „техническа грешка” и не е предвидил възможност за поправяне ѝ. Несъответствието на посочената в НП дата на деянието не следва да се приема в случая за техническа грешка. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се „санират” подобни пороци на НП, тъй като биха се променили елементи от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание.

Констатираното нарушение съществено нарушава от една страна правото на защита на нарушителя, поставяйки го в невъзможност да разбере за какво точно нарушение се ангажира отговорността му, а от друга поставя Съда в невъзможност да направи адекватна преценка и относно законосъобразността на Акта по същество на спора.

Така допуснатото нарушение не би могло да бъде „санирано” и по силата на разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Посочената норма предвижда, че НП се издава и когато е допусната нередност в Акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, нарушителя и неговата вина. Цитираната норма касае нарушение допуснато при съставяне на АУАН, а не такова свързано с издаденото НП, какъвто е настоящият случай.

Посочената нередовност обуславя нередовност от формална страна на

атакуваното НП, явява се абсолютно и достатъчно основание за неговата отмяна, доколкото е от категорията на съществените такива, предвид нарушаване правото на защита, защото въпросите свързани с извършването на нарушението, включително датата на деянието, самоличността на нарушителя и неговата вина подлежат на обсъждане при редовно проведено производство. Допуснатото нарушение на закона е свързано с правото на защита на жалбоподателя и представлява съществен недостатък, който опорочава изцяло производството по ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на АНО е да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Допуснатото съществено нарушение при издаването на НП се явява формално основание за неговата отмяна.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна; че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, че са спазени предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание и че при издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове. Действително не са посочени конкретните хипотези на приложимата материалноправна и на санкционната норма, отнасящи се до настоящия случай, но Съдът би приел, че както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Като водач, управляващ МПС - лек автомобил, жалбоподателят е субект на задълженията, предвидени в нормите на ЗДвП, които установяват правилата за движение по пътищата, изискванията към водачите и конкретните техни задължения, така и относно движещите се ПС. В кръга на тези задължения от императивен порядък е и установеното с чл. 104б, т. 1 от ЗДвП, съдържащо изрично предписание, според което на водача на МПС е забранено да участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване. Участието на жалбоподателя в подобно състезание Съдът би приел за установено по делото. В подкрепа на

изложеното биха били и видеозаписите, съдържащи се в диска, изпратен от АНО. Ето защо Съдът не би кредитирал наведените твърдения от адвокат Караджонова, касаещи липса на извършено нарушение.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че като водач на МПС участва в нерегламентирано състезание по път, отворен за общественото ползване.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Административните наказания биха били правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не би съществувала, предвид фиксираните размери на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето им под тези минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът би намирал за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от

ЗАНН цели на административното наказание.

Изложената фактическа обстановка би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 12.07.2022 година свидетели – Д. Д. П. и Н. Р. К.. Съдът би ги кредитирал свидетелските показания като достоверни и би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (с изключение на НП, чиято доказателствена сила Съдът би приел, че не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя не би било проведено успешно). Съдът би кредитирал и информацията, съдържаща се в наличния по делото диск. Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на

жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 23.06.2022 година, сключен между ИВ. ХР. Р. и адвокат Гергана Караджонова, изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано по Жалба на санкционираното лице ИВ. ХР. Р., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат Гергана Караджонова, а оспореното от него НП е отменено от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатското възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

Размерът на възнаграждението трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на

адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 е 440 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на РУ - Свиленград е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР – Хасково да заплати посочената адвокатското възнаграждение.

В случай на потвърждаване на НП искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-0351-000180 от 30.05.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на ИВ. ХР. Р. с ЕГН ***** от град *****, за нарушение на чл. 104б, т. 1 от ЗДВП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 3 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г.Т. Караджонова - Писарова от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от 440 лв. (четиристотин и четиридесет лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатска защита и съдействие на ИВ. ХР. Р. по АНД № 384 по описа на Свиленградския Районен съд за 2022 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____